

בוגרים ומוסמכים

בשנת תשע"ט העניקה האוניברסיטה הפתוחה תואר ראשון ל-3,099 בוגרים ובוגרות. 1,009 מהם סיימו את לימודיהם בהצטיינות ובהצטיינות יתרה. 39 סטודנטים נוספים סיימו לימודי חוג לאחר תואר. תואר שני הוענק ל-523 מוסמכים ומוסמכות. 89 מהם סיימו את לימודיהם בהצטיינות ובהצטיינות יתרה. 17% ממקבלי התארים והתעודות הצהירו שאין להם תעודת בגרות. (לנתונים על בוגרי תואר ראשון ראו נספח ב; לנתונים על מוסמכי תואר שני ראו נספח ד; לנתונים על לימודי תעודה ותעודות הוראה ראו נספח ה).

מדברי ירדן ג'רבי, ספורטאית אולימפית, שסיימה לימודים לתואר ראשון בניהול וכלכלה, בטקס הענקת תארים, אביב 2019

חיכיתי הרבה מאוד זמן לרגע הזה. אני בטוחה שגם אתם, ואני נרגשת להיות כאן הערב.

כבר בילדות תמיד הייתי ילדה שאוהבת לחלום. כשגדלתי קצת, הבנתי שאני יכולה גם להגשים את החלומות שלי. חלומות הם המוטיבציה לקום בכל בוקר, הדרך ללמוד על עצמך ולעצב את דמותך. החלום שלי התחיל בגיל שלוש בדירה קטנה בנתניה. ישבתי עם אימא מול הטלוויזיה וצפינו במשחקים האולימפיים שנערכו אז בברצלונה. ואז שאלתי: "אימא, איך אפשר לקנות כרטיס לאולימפיאדה? אני רוצה להשתתף". והיא ענתה לי: "מאמי, אי אפשר לקנות כרטיס, צריך לעבוד מאוד מאוד קשה כדי להגיע לשם" - וזה הרגע שבו נולד החלום שלי.

אז עוד לא ידעתי באיזה ענף ספורט לעסוק ואם בכלל אני אוהבת ספורט, אבל כבר אחרי שלוש שנים התחלתי להתאמן בג'ודו. התאהבתי בספורט הזה. לא ידעתי שאגיע לאן שהגעתי. מה שכן ידעתי - שאני מאוד מאוד רוצה, ואעשה הכול כדי להגשים את החלום.

בהדרגה כמות האימונים וההשקעה שלי בג'ודו גדלה, והזמן שביליתי בבית ספר פחת. היה לי מאוד קשה לשלב בין לימודים לספורט: במשך כמה שנים טובות התעוררתי בכל יום בשש בבוקר לאימון, ומשם ישר לבית הספר ומשם ישר לאימון נוסף. בתיכון הקושי גבר, והמתח בין הלימודים לספורט היה גדול מדי. ישבתי לשיחה עם ההורים שלי. ההורים שבלעדיהם לא הייתי מי שאני ולא הייתי מגיעה לכל התארים שזכיתי להם. אימא שלי היא בעלת תואר ראשון באדריכלות ותואר שני במשפטים, ואבא שלי מצליח מאוד בתחומי, אך מעולם לא למד במוסד אקדמי. הסברתי להם שקשה לי לשלב בין הלימודים והספורט וביקשתי להפסיק ללכת לתיכון ורק לגשת לבגרויות. הייתם צריכים לראות את הפנים של אימא שלי באותו הרגע...

אחרי שהם חשבו על זה יחד, היה לנו הסכם - אנסה לגשת לכמה שיותר בגרויות, ואם לא אצליח לסיים, אשלים הכול בזמן השירות הצבאי. הרגע הזה היה מכונן עבורי. בסופו של דבר, השלמתי את תעודת הבגרות במהלך השירות הצבאי, ועוד לפני שהשחררתי אני הצעתי שאתחיל ללמוד באוניברסיטה. הייתם צריכים לראות את הפנים של אימא שלי באותו הרגע...

בשלב הזה הייתי כבר ספורטאית מקצוענית: הייתי מתאמנת פעמיים בכל יום, ובין האימונים היו לי טיפולי פיזיותרפיה, פסיכולוג, זמן התאוששות - ואין זמן לכלום. ואם זה לא מספיק מורכב, בערך מחצית מהשנה עברה עלי בתחרויות ובמחנות אימונים בחו"ל. לאף מוסד אקדמי לא היה פתרון עבורי, עד שהגעתי לפגישת היכרות באוניברסיטה הפתוחה.

צילום: גרען מרקוביץ

לימודי האופק והשיעורים באינטרנט היו כמו "כפפה ליד" עבורי, בתור מישהי שאין לה זמן לכלום מעבר לג'ודו וששועה הרבה בחו"ל. זה היה הפתרון המושלם. זכיתי לפרגון בלתי פוסק מהאוניברסיטה והמרצים, במיוחד משרית בוכריס שליוותה אותי ועזרה לי כל כך, ואני מודה לה על כך מאוד.

אני רוצה להודות לאוניברסיטה הפתוחה על פתרון אידיאלי שהיא מציעה לנו, הספורטאים, שמייצגים את המדינה בכל העולם וזוכים לספר לכולם שזכינו בממשק ובמערכת לימודים אידיאלית.

לאחר שסיימתי רשמית את התואר, חשבתי לעצמי מה קשה יותר: להיות אלופת עולם, מדליסטית אולימפיאדה או לסיים תואר באוניברסיטה הפתוחה בשבע שנים. עד היום אני לא יודעת לענות על זה, אבל אני שמחה שהשגתי את שלושתם. הספורט לימד וחינך אותי להיות חדורת מוטיבציה, וכשאנשים אומרים לי שאי אפשר וזה קשה, אני מוצאת את הדרך להוכיח שהכול אפשרי, אם עובדים קשה ובאמת רוצים.

מברכת את כולכם, תודה רבה!

מדברי ג'ונס וייצקין, שסיים לימודים בתואר שני במינהל עסקים, בטקס הענקת תארים, אביב 2019

קוראים לי ג'ונס. עליתי מברזיל לפני עשרים שנה, ומאז אני חבר קיבוץ חצרים. ההחלטה לעלות לארץ ישראל מאוד קשורה ללימודים. כל החברים שלי הלכו לאוניברסיטה בברזיל, ואני החלטתי שלא מתאים לי ללמוד. אז ברחתי מהבית ועליתי לבד לישראל.

התחלתי לעבוד כמלגזן. קודמתי לתפקיד אחראי צוות מלגזנים ועוד כל מיני תפקידים בעולם הלוגיסטיקה, עד שנחסמתי בקידום בגלל חוסר השכלה. כאן התחיל הרומן שלי עם האוניברסיטה הפתוחה.

שנה לפני שהתחתנתי, התחלתי ללמוד בערבים. הכול "הלך חלק" עד שמיכל נכנסה להיריון עם שחף, הבת הבכורה שלי. אז גיליתי שבין בקבוק לבקבוק, בסביבות שתיים בלילה, זו בעצם שעה נפלאה להשלים מ"מים או להתכונן למבחן. ואז הגיע ילד שני. עופרי מצטרף אלינו וגם הוא דואג שכל המ"מים יושלמו בשעות מוזרות מאוד. תואר ראשון

שלם בכלכלה וניהול עבר בהצלחה עם שילוב של משפחה, עבודה וקריירה. התחלתי את התקופה כמלגזן פשוט וסיימתי אותה כמנהל המרכז הלוגיסטי של חברת נטפים. ואז עזב מצטרף למשפחה. עם ילד שלישי, המשפחה כבר מונה חמש נפשות. בשלב הזה אין רעיון טוב יותר מלהתחיל עבודה חדשה בייצור קורנפלקס בתלמה יחד עם תואר שני באוניברסיטה הפתוחה. פעם ראשונה שאני מתנסה בעולם הייצור כמנהל תפעול של המפעל. המ"מים שוב עוברים לאמצע הלילה, והמסע נמשך.

צילום: דגון מרקוביץ

אישה נפלאה - יש! משפחה - יש! תואר ראשון - יש! תואר שני - בדרך! מה עוד חסר: רילוקיישן לארצות הברית. כל החמישייה אורזת מזוודות ואנחנו עוברים לארצות הברית, ואל תדמיינו שום דבר נוצץ בניו יורק. אבא יוצא לדרום טקסס, בהתחלה כדי לנהל מפעל ייצור בגבול מקסיקו-ארצות הברית ולאחר שנה קיבל גם את התפקיד של מנהל תפעול אמריקה. קנדה, ארצות הברית, מקסיקו, קוסטה ריקה, הונדורס, פרו, אקוודור, קולומביה, צ'ילה, ארגנטינה וברזיל. הילדים צריכים ללמוד שפה חדשה, אבל מה איתי? איך אני ממשיך לתואר השני?

הכנת הממ"נים עברה לשדות התעופה ברחבי יבשת אמריקה. המבחנים כללו נסיעה של שש שעות מדרום טקסס לשגרירות ביוסטון. צריך לצאת יום לפני, להזמין מלון על יד השגרירות ולחוות את החוויה של המבחנים עם השגריר. ואישה אחת ושלושה ילדים המשיכו לעשות כף עם אבא שנמצא קצת פחות בבית, אבל ממשיך לאהוב אותם יותר מתמיד. זו הייתה התקופה הקשה ביותר בלימודים. בפעם הראשונה נכשלת בשני קורסים.

לאחר ארבע שנים חזרנו לישראל שמחים ומאושרים, וחסרה רק עבודה סמינריונית אחת לתואר. זה כבר עובר בקלות, והנה אני כאן. MBA במינהל עסקים, כנגד כל סיכויים, בידו של נער שברח מברזיל רק כי לא רצה ללמוד.

היום אני מנהל מפעל בסודהסטרם - כן, כן, החברה שבדיוק נרכשה על ידי פפסיקו בקצת יותר משלושה מיליארד דולר - אחראי על 600 עובדים, מהם 120 פלסטינים שחוצים את הגבול כל יום, עולים חדשים כמוני. לצידם, בדואים מרהט, ערבים ממזרח ירושלים ונוצרים מהעיר עתיקה בירושלים. אני הולך לעבודה כל יום כבר לא בשביל הקידום שכל כך חיפשתי בעבר. היום אנחנו עושים שלום בין כל המגזרים, ועל הדרך אני משתדל גם לנהל את המפעל.

אז כמו כל ממ"ן, הגיע הרגע לסכם. בתוך תיק הלימודים שלי הייתה מיכל שלי, אישה נהדרת וחזקה שלא יכולתי לבקש יותר טובה ממנה. שחף הכדורגלנית הנפלאה, התינוקת שהראתה לי שממ"נים משלימים בליה בין בקבוק לבקבוק. עופרי הלוחם בקרב מגע הטוב ביותר בעולם. עוז המאלף כלבים החמוד ביותר בכל היקום. ואני, עולה חדש שלא מוכן להחליף את הבית הקטן והצנוע בקיבוץ בחופי ריו דה ז'נירו. מיכל, שחף, עופרי ועוז... התואר הזה הוא בזכותכם. תודה!